

Ens tenim per bons, però no ho som. Diumenge XXX de durant l'any

Dv, 21/10/2016 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XXX de durant l'any. Cicle C.

Barcelona, 23 d'octubre de 2016.

La paràbola de Jesús és prou coneguda. Un fariseu i un recaptador d'impostos pugen al temple a pregar.

Tots dos comencen la pregària amb la mateixa invocació: Oh Déu!

Però el contingut de la seva oració i, sobretot, la seva manera de viure davant d'aquest Déu és molt diferent.

Des del començament, Lluell ens ofereix la seva clau de lectura.

Segons ell, Jesús no pronuncià aquesta paràbola pensant en aquestes persones que, convençudes de ser bones i justes, donen per descomptat que la seva vida agrada a Déu i es passen els dies condemnant els altres.

El fariseu prega dret i tibet. Se sent segur davant de Déu:

-compleix tot el que li demana la Llei i encara més

-tot ho fa bé

-li parla a Déu dels seus dejunis i del pagament escrupolós dels seus delmes.

Però no li diu res de les seves obres de caritat, que no les fa; ni de la seva compassió cap als més desgraciats, perquè no la té.

Viu satisfet amb la seva vida estrictament religiosa.

Aquest home, aquest fariseu està segur i convençut amb la seva il·lusió d'innocència total i ho subratlla amb orgull: Jo no sóc com els altres -li diu a Déu, recolzant-se en els seus mèrits perquè ell fa el bé que els altres no fan.

El publicà i recaptador d'impostos entra en el temple però es queda endarrere: no mereix estar en aquell lloc sagrat entre persones tan, tan religioses!

No s'atreveix a alçar els ulls al cel cap aquest Déu gran i insondable.

Es colpeja el pit perquè sent de veritat el seu pecat i la seva mediocritat.

Examina la seva vida i no hi troba res d'agradable per oferir a Déu.

Tampoc s'atreveix a prometre res pel futur. Sap que la seva vida no canviarà gaire.

A l'única realitat que es pot agafar és a la misericòrdia de Déu, i li diu: Oh, Déu, tingueu compassió d'aquest pecador!

La conclusió de Jesús és revolucionària.

El publicà o recaptador d'impostos no li ha pogut presentar a Déu cap mèrit. Però, ha fet el més important: acollir-se a la seva misericòrdia.

Torna a casa seva transformat, beneït, justificat per Déu.

El fariseu, en canvi, ha decebut Déu. Surt del temple com hi va entrar: sense conèixer la mirada compassiva de Déu.

A vegades, els cristians pensem que no som com els altres.

L'Església és santa i el món viu en pecat.

¿Serem tan necis de seguir alimentant la nostra il·lusió d'innocència i seguirem condemnant els altres, oblidant la compassió de Déu envers tots els seus fills i filles?

Realment, que difícil resulta matar el fariseu que tots portem dins nostre!

Per què?

Perquè ens tenim per bons, però no ho som.

Què ens cal redreçar?